

*Semties
piršlys*

JAUSMŲ KLASIKA

Judith
McNaught

Judith
McNaught

*Lemties
piršlys*

Romanas

Antrasis pataisytas leidimas

Vilnius
2018

Holei ir Klējai – su meile

1

Apsnigtos kalvos viršūnėje stovintis didžiulis Vajatų namas atrodė tarsi karališkoji karūna: akmeninės gotiškos smailės stiebėsi į dangų, o vitražo langai žėrėjo lyg brangakmeniai.

Už mylios nuo namo išsirikiavę limuzinai ir prabangūs automobiliai lėtai judėjo link uniformuoto apsaugininko, budinčio prie teritorijos vartų. Kiekvienam iš jų priartėjus, šis patikrindavo keleivių vardus pagal svečių sąrašą, tada mandagiai perduodavo nurodymą vairuotojui:

– Apgailestauju, bet dėl sniego ponas Vajatas nenori, kad šįvakar automobilius statytų namo teritorijoje.

Jei vairuodavo vairuotojas, apsaugininkas pasitraukdavo į šalį, leisdamas jam įsukti į keliuką, pravažiuoti vartus ir nuvežti svečius iki namo, paskui laukti pagrindiniame kelyje, vedančiame į parką.

Jei automobilį vairuodavo jo savininkas, apsaugininkas jį nukreipdavo prie juodų spindinčių „Range Rover“, išrikiuotų kryžkelėje ant kalvos ir leidžiančių dūmų spirales pro išmetamuosius vamzdžius.

– Prašau truputį pavažiuoti ir palikti automobilį patarnautojui, – nurodydavo apsaugininkas. – Jus nuveš iki namo.

Tačiau kiekvienas svečias greitai suprasedavo, kad šis procesas nėra nei toks paprastas, nei patogus, kaip atrodytų. Nors aplink lūkuriavo daugybė paslaugų patarnautojų ir laisvų „Range Rover“

automobilių, didžiulės pusnys ir sustatyti automobiliai buvo taip užkimšę keliuką namo link, kad vietomis jis buvo siauras pravažiuoti, o nuolatinė lėtai judančių automobilių vilkstinė suplakė tądien nenukastus keturis colius sniego į tirštą pliurzę.

Tokia netvarka visus nervino ir erzino. Visus, išskyrus detektyvus Čaildresą ir Makneilą, kurių „Chevrolet“ sąrašė nebuvo, todėl juos nugarūdo įkalnėn, už šimto penkiasdešimties jardų nuo įvažiavimo į Vajatų rezidenciją. Šie detektyvai priklausė rūpestingai atrinktai komandai, tądien sudarytai šiek tiek anksčiau. Jų užduotis – visą parą stebėti Mitčelą Vajatą.

Aštuntą valandą vakaro jie atsekė Mitčelą iki Sesilio Vajato rezidencijos, o čia jis staiga pasuko į šoną nuo apsaugininko, bandžiusio jį sustabdyti, įvažiavo į privatų keliuką ir dingo iš akių. Vajatui pranykus, Čaildresui ir Makneilui neliko nieko kita, kaip pasistatyti automobilį ir fiksuoti asmenis, su kuriais jis bendrauja. Kad būtų lengviau, Čaildresas stebėjo aplinką pro naktinio matymo žiūronus ir pranešė Makneilui automobilių numerius ir įvairią kitą informaciją, o šis viską užsirašinėjo į užrašų knygele.

– Prie starto linijos artėja naujas pretendentas, – sumurmėjo Čaildresas, kai dar viena priekinių žibintų pora pasiekė apsaugininką prie vartų. Jis garsiai perskaitė numerį, tada apibūdino automobilį ir vairuotoją. – Baltas „Mercedes AMG“, šių metų modelis, o gal pernykštis. Vairuotojas – baltasis, šešiasdešimties su trupučiu, kelevė – baltoji, šiek tiek per trisdešimt, meiliai prigludusi prie savo turtingo globėjo.

Makneilui neatsakius, Čaildresas žvilgtelėjo į jį ir suprato, kad šis dėmesį sutelkęs į kalvą dešinėje, nuo kurios lėtai leidosi automobilis.

– Turbūt kas nors, čia gyvenantis, – tarstelėjo Čaildresas. – Ir jis ne tik turtingas, bet ir smalsus, – pridūrė, kai juodas „Lincoln Town“ sustojo tiesiai priešais keliuką, kuriame stovėjo jų dviejų automobilis, ir išjungė šviesas.

Atvėręs juodas dureles išlipo keturiasdešimtmetis vyras, vilkintis tamsų palta. Čaildresas nuleido langą ketindamas atsiprašyti, kad čia sustojo, tačiau kai vyras pakėlė mobilųjį telefoną prie ausies, Čaildresas jį pažino.

– Tai Grėjus Eliotas. Ką jis čia veikia?

– Gyvena netoliese. Tikriausiai pakviestas į pobūvį.

– O gal nori pasisiūlyti padėti mums sekti, – pajuokavo Čaildresas, tačiau balsas išdavė susižavėjimą. Praėjus vos metams, kai buvo paskirtas Kuko apygardos valstijos prokuroru, Grėjus Eliotas tapo policininkų didvyriu – jis buvo talentingas prokuroras, nebijantis imtis sunkių, rizikingų bylų. Tai, kad jis, pasiturintis aukštuomenės atstovas, pasirinko valstybės tarnybą, užuot didinęs turtus, dar pridėjo žavesio jo herojiškam įvaizdžiui.

Makneilas irgi jį mėgo dėl viso to – jis visada mėgo Grėjų, net ir tada, kai šis dar buvo neatsakingas nutrūktgalvis paauglys, kurį Makneilas kelis kartus buvo suėmęs už nedidelius jaunatviškus prasižengimus.

Eliotas baigė pokalbį, priėjo prie detektyvų automobilio ir pasilenkęs žvilgtelėjo vidun.

– Jūs tikriausiai Čaildresas, – ištarė jis, užuot pasisveikinęs, tada pasisuko į Makneilą. – Makai, norėčiau su tavimi šnektelėti.

Makneilas išlipo ir nuėjo už automobilio. Vėjas nurimo, o įjungtas variklis pūtė šiltus dūmus jiems į kojas.

– Paprašiau, kad tau skirtų šią bylą, – pradėjo Grėjus, – nes tu treči Viljamo Vajato dingimą ir pažįsti visus susijusius asmenis.

– Ne visus, – įsiterpė Makneilas, nepajėgdamas suvaldyti smalsumo. – Iki šios dienos nebuvaу net girdėjęs apie Mitčelą Vajatą. Kas, po velnių, jis toks ir kodėl mes jį stebime?

– Netikras Viljamo Vajato brolis, manau, jis susijęs su Viljamo dingimu.

– Netikras brolis? – pakartojо Makneilas ir abejodamas suraukė antakius. – Viljamui dingus, apklausiau visus šeimos narius, visus jo draugus. Niekas net neužsiminė apie netikrą brolį. Tiesą sakant, kai apklausiau Sesilį Vajatą, senis kelis syk man pakartojо, kaip svarbu, kad rastume jo *vienintelį vaikaitį* ir gražintume jį žmonai ir sūnui.

– Tave sąmoningai klaidino arogantiškas suktas senis. Jis visai neketino pasisakyti turįs vaikaitį, kurio niekada nepripažino. Pažįstu Vajatų šeimą visą savo gyvenimą, bet ir аš niekada negirdėjau, kad Viljamas turi netikrą brolį. Tiesą sakant, iki praėjusio birželio to nežinojo ir pats Viljamas. Man neseniai papasakojo, kad Viljamo tėvas Edvardas turėjo romaną su savo sekretore. Tada Viljamui buvo dvejі metai, o jo motina merdėjo nuo vėžio. Sekretorė pastоjo, po kelių mėnesių Viljamo mama mirė, sekretorė pradėjo spausti Edvardą ją vesti, kaip buvo žadėjęs, bet jis delсė. Galop atsisakė pripažinti, kad kūdikis jo. Tada ji pradėjo kerštauti grasindama papasakoti šią bjaurią istoriją „Tribune“ laikraščiui.

Suskambo Elioto mobilusis telefonas, jis tylomis žvilgtelėjo į ekraną ir pasakojo toliau:

– Tuo metu Sesilis buvo numatęs Edvardui didelę politinę ateitį, o skandalas ją būtų sugriovęs. Taigi leisti „neišauklėtai paleistuvei“ atitekėti į jų šeimą buvo neįsivaizduojamas dalykas. Sesilis bandė ją papirkti, bet toji nenusileido, toliau reikalavo

pripažinti savo vaiką teisėtu, suteikti Vajato pavardę ir auginti jį kaip Vajatą. Ji pasisamdė advokatą ir galop buvo sutarta: Edvardas ją ves prieš pat gimstant vaikui, o iškart po gimdymo juodu išsiskirs. Ji atsisakė visų teisių į vaiką, perduodama visišką globą Sesiliui. Sesilis įsipareigojo garantuoti, kad jų auginamas kūdikis naudosis „visomis privilegijomis, kurias suteikia Vajatų pinigai ir socialiniai ryšiai“, įskaitant geriausią išsilavinimą, keliones į užsienį ir taip toliau. Ji gavo nemažą pinigų sumą su sąlyga, kad niekada nė žodžiu neprasitars apie tai, kas įvyko, ir niekada nebandys susisiekti su kuriuo nors iš susijusių asmenų, taip pat ir kūdikiu.

Makneilas pasikėlė švarko apykaklę. Visam kūnui buvo gana šilta, tik ausys šalo.

– Akivaizdu, kad vėliau Sesilis persigalvojo, – tarė jis ir patistrynė rankas, prieš susikišdamas jas į kišenes.

– Ne, jis tik formaliai laikėsi susitarimo. Sutiko, kad Mitčelas augtų naudodamasis „visomis privilegijomis, kurias suteikia Vajatų pinigai ir socialiniai ryšiai“, bet Sesilis niekada konkrečiai nebuvo žadėjęs, kad „socialiniai ryšiai“ apims ir bendravimą su pačiais Vajatais. Praėjus savaitei po Mitčelo gimimo, Sesilis išsiuntė jį į vieną šeimą Italijoje, pridėdamas suklastotą gimimo liudijimą. Kai Mitčelui buvo ketveri ar penkeri, Sesilis išplėšė jį iš tos šeimos namų ir išsiuntė į privilegijuotą internatinę mokyklą Prancūzijoje. Vėliau Mitčelas buvo perkeltas į parengiamąją mokyklą Šveicarijoje, o paskui į Oksfordą.

– Ar vaikas bent nutuokė, kas jis toks arba kas moka už jo prabangų išsilavinimą? – paklausė Makneilas.

– Šeima, kurioje jis augo Italijoje, persakė jam tai, kas jiems patiems buvo papasakota, tai yra, kad vos gimusį jį paliko ant

namų slenksčio kažkur Kalifornijoje ir kad jam vardą iš telefonų knygos išrinko jo dosnūs geradariai amerikiečiai, kurie reguliariai skirdavo pinigų tokiems vaikams išlaikyti ir išlavinti. Neva šie tariami geradariai nenorėjo nieko mainais, tik teisės išlikti anonimai.

– Viešpatie, – papurtė galvą Makneilas.

– Tavo balse lyg ir girdžiu gailėstį. Geriau pasilaikyk jį tam, kuris jo nusipelno, – sarkastiškai tarė Eliotas. – Kiek teko girdėti, jaunas Mitčelas mėgavosi gyvenimu ir maksimaliai išnaudojo jam suteiktas galimybes. Jis buvo apsigimęs atletas, išgarsėjo kaip puikus sportininkas, lankė geriausias mokyklas ir laisvai bendravo su įtakingiausių Europos šeimų vaikais. Baigęs kolegiją puikiai pasinaudojo savo išsilavinimu, gera išvaizda, igytais socialiniais ryšiais ir sugebėjo susikrauti didžiulį kapitalą. Dabar jam trisdešimt ketveri ir jis vadovauja kompanijoms, įsikūrusioms daugiausia Europoje. Jis turi butus Romoje, Londone, Paryžiuje ir Niujorke, – Eliotas nutilo norėdamas žvilgtelėti į laikrodį ir susiraukęs mėgino tamsoje įžiūrėti ciferblatą. – Ar tu matai, ką rodo tavo laikrodis?

Makneilas patraukė rankovę ir įsižiūrėjo į didelius švytinčius žalius savo „Timex“ laikrodžio skaitmenis.

– Be penkiolikos devynios.

– Turiu eiti. Reikia pasirodyti Sesilio pobūvyje.

– Kaip Vajatas atsidūrė būtent čia, būtent dabar, po tiek laiko? – greitai paklausė Makneilas, stengdamasis optimaliai panaudoti likusį laiką.

– Prieš septynis mėnesius, ankstyvą birželį, Viljamas sename seife aptiko kelis dokumentus ir supratus, kaip senelis ir tėvas pasielgė su jo vargšu broliu, buvo šokiruotas. Jis pasamdė de-

tektyvus, o kai šie surado Mitčelą Vajatą Londone, Viljamas pasiėmė žmoną, sūnų ir išskrido į Londoną asmeniškai prisistatyti ir paaiškinti, kas nutiko.

– Gražus poelgis.

Eliotas atlošė galvą ir pažiūrėjo į dangų.

– Taip, gražus, – ištarė jis itin ramiai, kaip žmogus, besistengiantis nerodyti emocijų. – Viljamas apskritai buvo mielas vaikas – per daugelį kartų šioje šeimoje vienintelis vyras ne egoistas sociopatas, – staiga jis atsigrėžė į Makneilą ir nutilo. – Kai jis grįžęs iš Londono papasakojo apie stebėtinus Mitčelo pasiekimus, Edvardas nenorėjo nieko žinoti apie savo seniai prarastą sūnų, bet senasis Sesilis, akivaizdu, susidomėjo ir pakvietė jį susitikti. Susitikimas įvyko rugpjūtį, kai Mitčelas čia viešėjo, kaip spėjama, verslo reikalais. O paskui, kai lapkritį Viljamas dingo, Sesilis paprašė Mitčelo grįžti į Čikagą, kad jie galėtų geriau susipažinti. Ironiška, bet senis dabar yra kaip reikiant susižavėjęs vaikaičiu paklydėliu – netgi paprašė jį atvykti šįvakar į savo aštuoniasdešimtojo gimtadienio pobūvį. Man jau metas eiti, – užbaigė jis žengtelėdamas prie savo automobilio.

Makneilasėjo šalia.

– Tu taip ir nepapasakojai nieko, kas paaiškintų, kodėl mes stebime Mitčelą Vajatą.

Eliotas staiga sustojo, jo veido išraiška buvo griežta, o balsas skambėjo šaltai ir kapotai.

– O, negi aš tai praleidau? – nustebo jis. – Yra tik dvi priežastys: rugsėji, praėjus mėnesiui po pirmojo Sesilio ir Mitčelo susitikimo, Edvardas, Viljamo ir Mitčelo tėvas, iškrito iš balkono ir nuskriejęs trisdešimt aukštų žemyn užsimušė. Lapkritį dingo Viljamas. Jungtinių Valstijų migracijos tarnybos duomenimis,

taip sutapo, kad Mitčelas Vajatas įvažiuodavo į šalį beveik visai prieš kiekvieną įvykį ir išvykdavo beveik iškart po to.

Makneilui primerkus akis, Eliotas pridūrė:

– Dabar tu matai tik dalį vaizdo, o štai ir daugiau: Mitčelas Čikagoje jau dvi savaitės. Jis apsistojo Viljamo name, guodžia gražiąją Viljamo žmoną ir stengiasi susidraugauti su keturiolikmečiu Viljamo sūnumi. – Neįstengdamas nuslėpti pasišlykštėjimo balse Eliotas tęsė: – Mitčelas Vajatas sistemingai naikina savo šeimos narius ir pertvarko ją, kad atitiktų jo reikalavimus.

– Tu manai, kad jis gviešiasi šeimos turto, – padarė išvadą Makneilas.

– Aš manau, kad Vajatų genai subrandino dar vieną sociopatą. Ir ne bet kokį, o šaltakraujį žudiką.

Eliotui nuėjus, Makneilas grįžo į automobilį pas Čaildresą ir abu stebėjo, kaip Elioto automobilis sustoja prie sankirtos ir laukia, kol keletas pobūvio svečių susės į „Range Rover“ automobilius. Žilaplaukė moteris slystelėjo ant patizusio sniego ir jos vyras ją sugriebė. Vidutinio amžiaus pora drebėjo šaltyje, kol kita susinervinusi vyresnė pora, padedama patarnautojų, stengėsi užlipti ant aukštų automobilio laiptelių.

– Žinai, – tarė Čaildresas, automobiliams pagaliau pajudėjus, – kai šįvakar važiovome pro apsaugos vartus, aš žvilgtelėjau į kelią, vedantį namo link, ir galiu prisiekti, jis buvo švariai nukastas – bent jau tiek, kiek galėjau įžiūrėti.

– Taip, buvo, – pritarė Makneilas.

– Tai kodėl, po velnių, apsaugininkas visus verčia palikti automobilius pagrindiniame kelyje?

Makneilas gūžtelėjo pečiais.

– Kas žino?

2

Svečių srautui sumažėjus iki srovelės, prie vartų lėtai priartėjo nauja priekinių žibintų pora. Čaildresas padėjo puodelį kavos, ką tik įsipiltos iš termosos, ir pakėlė žiūronus. Makneilas pasiėmė užrašų knygutę ir pradėjo užsirašinėti Čaildreso perduodamą informaciją.

– Automobilis – senovinis „Rolls Royce“, tikriausiai šeštojo dešimtmečio, kaštoninės spalvos, nepriekaištingos būklės, – pradėjo Čaildresas. – Prie vairo vairuotojas. Gale sėdi moteris. Dieve, kokia *gražuolė!*

– Mašina ar keleivė? – paklausė Makneilas.

Čaildresas suprunksėtė.

– Mašina. Keleivė kokių devyniasdešimties metų, o jos veidas kaip slyva raukšlėjasi dėl kažko, ką apsaugininkas sako jos vairuotojui, kuriam, beje, irgi netoli devyniasdešimties. Spėju, kad senajai damai nepatinka, jog teks palikti savąjį „Rolls Royce“ gatvėje.

Čaildresas klydo. Sesilio Vajato sesuo, Olivija Hebert, nebuvo nepatenkinta dėl brolio nurodymų, kur statyti automobilius, ji buvo įtūžusi.

– Tas pasipūtęs tironas! – šūktelėjo ji savo vairuotojui, jiems važiuojant pro vartus paskui tris „Range Rover“ . – Pažiūrėk į šį keliuką, Grendžeri. Ar matai ant jo sniego?

– Ne, ponias.

– Sesilis vaiko savo svečius kaip avis vien tik tam, kad įrodytų, jog jis tai gali!

– Taip atrodo, ponija, – atsiliepė vairuotojas, ją vežiojantis jau keturiasdešimt metų, o jo balsas drebėjo dėl amžiaus ir iš pasipiktinimo.

Patenkinta, kad Grendžeris suprato ir pritarė, Olivija Hebert atsilošė minkštoje odinėje sėdynėje iš bejėgiško pykčio. Kaip ir visiems kitiems, kurie pažinojo jos brolių, jai buvo gerai žinomas jo įprotis staiga susikurti neperkalbamą „ekscentriškumą“ – jis nuolatos prisigalvodavo tokių triukų vien tam, kad primestų valią sau lygiems ir dar kartą sau įrodytų, jog jis vis dar viršesnis už visus iki vieno.

– Negaliu patikėti, kad žmonės vis dar taikstosi su arogantišku aštuoniasdešimtmečio elgesiu, – karčiai tarė ji. – Tiesą pasakius, stebiuosi, kad visi šitie žmonės neapsisuko ir neišvažiavo namo, vos tik suprato, kad kelias nukastas! – pridūrė ji, bet tai nebuvo tiesa.

Ji puikiai suprato, kodėl Sesilio svečiai nusiteikę taikstytis su beprasmiškais šio vakaro nepatogumais. Pirma, Sesilis dosnus rėmėjas, paaukojęs dešimtis milijonų dolerių jų mėgstamiems labdaros fondams. Antra, jie atvyko pabūti kartu su Sesiliu per jo aštuoniasdešimtąjį gimtadienį ne tam, kad padėtų jam švęsti, bet kad padėtų jam išverti šią progą, kurią aptemdė jo mylimo trisdešimt šešerių metų vaikaičio Viljamo dingimas.

– Be viso to, šįvakar jis dar naudojasi žmonių užuojauta, štai ką jis daro, – pridūrė Olivija, kai jie sustojo priešais namą, žiūrėdama į žmones, lipančius iš „Range Rover“ automobilių.

Užuot atsakęs, Grendžeris tausojo jėgas varginančiam žygiui pro automobilio priekį prie užpakalinių keleivės durelių. Jo pe-

čiai buvo palinkę nuo amžiaus naštos, nugara ir keliai susukti artrito, iš po vairuotojo kepurės kyšojo retėjantys sidabriniai kirpčiukai, o liesas kūnas pranyko juodame palte, kuris pastaruoju metu tapo jam per didelis. Grendžeris atidarė poniai dureles ir ištiesė gumbuotą ranką, padėdamas jai išlipti. Olivija įdėjo į ją savo pirštinetą ranką.

– Reikės persiūti tau palta, – tarė ji, išlipusi iš automobilio ir siekdama lazdelės. – Truputį per didelis.

– Atleiskite, ponია.

Dešine ranka suspaudusi lazdelę, o kaire sugriebusi jo palto rankovę, Olivija leidosi lėtai vedama namo link, kur apšviestame tarpduryje jau laukė Sesilio liokajus.

– Pasistenk daugiau valgyti, Grendžeri. Už tiek, kiek dabar kainuoja drabužiai, aš kadaise nusipirkdavau naują automobilį.

– Taip, ponია. – Padėjęs jai užlipti trimis plokštėmis grįstais laiptais, vedančiais prie paradinių durų, vairuotojas paklausė: – Kaip aš žinasiu, kada man privažiuoti jūsų paimti?

Olivija sustojo, įsitempė ir nuožmiai pažvelgė į jį.

– Net nemanyk pasitraukti iš šito keliuko! – įspėjo ji. – Bent jau mes nenusileisime niekingo tirono užgaidoms. Pastatyk automobilį ten po portiku.

Sesilio liokajus tai girdėjo ir, padėdamas Olivijai nusivilkti palta, šaltakraujiškai davė priešingą nurodymą.

– Jūsų automobilis turės laukti už vartų, o ne po portiku, – įsakmiai metė jis Grendžeriui, kai šis pasisuko ir lėtai pajudėjo prie laiptų. – Prašau liepti savo vairuotojui...

– Nedarysiu nieko panašaus! – piktai nutraukė ji, įbrukdama savo lazdelę ir pati nusivilkdama palta. – Grendžeri! – šūktelėjo ji vairuotojui.

Grendžeris apsisuko ant antro laiptelio ir pažvelgė į ją, klausiamai kilstelėjęs žilus antakius.

– Kol stovėsi po portiku, jei kas nors bandytų prie tavęs artintis, pervažiuk juos mano mašina! – patenkinta ji lediniu žvilgsniu perliejo liokajų. – Po portiku stovi juodas užsienietiškas sportinis automobilis, – tarė ji. – Kieno jis?

– Pono Mitčelo Vajato, – atsakė liokajus.

– Taip ir maniau! – piktdžiugiškai šuktelėjo Olivija, brukdama liokajui paltą ir išplėsdama jam iš rankų lazdele. – Jis irgi nepasiduoda niekingo tirono kaprizams, – išdidžiai pareiškė ji liokajui.

Visu svoriu atsirėmusi į lazdele, pradėjo nerangiai eiti per grublėtas skalūnines prieškambario grindis iš svetainės sklandančių balsų pusėn. Liokajus už nugaros jai pranešė:

– Ponas Sesilis liepė jums palaukti jo kabinete.

Nors trumpai ir pademonstravo drąsą, Olivijai buvo nelengva susidurti su grėsmingu broliu akis į akį. Jis turėjo keistą savybę – nujausdavo pasipriešinimą dar prieš jam atvirai pasireiškiant. Užuoatėjusi tiesiai į jo kabinetą, Olivija pasuko į svetainę kairėje. Sustojusi po skliautuotu įėjimu, ji ištiesė kaklą tikėdamasi išvysti sąjungininką – nepaprastai aukštą tamsiaplaukį, kuris taip pat nepakluso Sesilio nurodymui ir pasistatė automobilį po portiku.

Svetainė buvo pilna svečių, tačiau Mitčelo nesimatė. Nebuvo jo ir valgomajame, kuriame dar daugiau svečių vaišinosi gausybe užkandžių. Ji jauėjo per svetainę atgal, kai Sesilis, pakėlęs akis nuo žmonių, su kuriais kalbėjosi, ją pamatė. Brolis įsistebeilijo į ją, nutaisęs šaltą, mįslingą seno priešinininko išraišką, tada staugiu galvos judesiu parodė jai tuojau pat eiti į kabinetą. Olivija kilstelėjo smakrą, bet pakluso.

Sesilio kabinetas buvo priešais svetainę, kitapus skalūnu klo-

to prieškambario, už pagrindinių laiptų, einant į užpakalinę namo dalį. Sunkios, plokštėmis apmuštos kabineto durys per didelius pobūvius paprastai būdavo uždarytos, kad svečiams nekiltų noro susirinkti privačiose Sesilio valdose, tačiau šįvakar pro tarpdurį skverbėsi plonytis švelnios šviesos ruoželis. Uždėjusi ranką ant durų rankenos, Olivija stabtelėjo, leisdama kojoms ir plaučiams trumpai pailsėti, tada ji ištiesė nugarą, pakėlė galvą – ir sustingo iš nuostabos, išvydusi sceną, atsivėrusią jai prieš akis apšvietus siauram šviesos spinduliui.

Mitčelas stovėjo apkabinęs Viljamo žmoną, Karolina buvo skruostu prigludusi jam prie krūtinės, o rankoje suspaudusi laikė nosinaitę.

– Nežinau, ar dar ilgai galėsiu šitai tverti, – pakeldama veidą trūkčiojamu balsu tarė ji.

– Mes neturime pasirinkimo, – atsiliepė jis be jokių emocijų, bet ne šaltai.

Trumpai Oliviją ištikęs šokas užleido vietą supratingai užuojautai. Vargšė Karolina atrodė tokia sulysusi ir išbalusi kaip benamis gyvūnelis. Savaiame suprantama, ji ieškojo šeimos vyriškio paguodos ir paramos, bet jos tėvas palaidūnas leido medaus mėnesį kažkur Europoje su savo penktąja žmona, o iš Sesilio ji tegalėjo sulaukti vien trumpų pamokymų apie tai, kaip sunkiu metu reikia būti stipriems. Karolinos keturiolikmečiam sūnui pačiam reikėjo paguodos, kokią tik galėjo suteikti motina, ir dėl jo jinau vaidino stiprią, bet pati visiškai neturėjo į ką atsiremti – nieko, išskyrus Mitčelą.

Oliviją užliejo dėkingumas, kad Mitčelas grįžo į šeimą kaip tik laiku, kad padėtų Karolinai ir Sesiliui ištvirti sielvartą. Deja, Olivija nujautė, kad Mitčelas, galėdamas rinktis, neištemptų

Sesilio iš degančio namo. Jis akivaizdžiai netroško palaikyti ryšio su savo šeima ar susipažinti su jų draugais, ir – visų blogiausia – Olivija buvo įsitikinusi, kad jis ketina išvykti iš Čikagos labai greitai, net neįspėjęs žodžiu kitu nė vieno, išskyrus Karoliną.

Olivija puikiai suprato, kodėl jis taip jaučiasi. Vajatai atsikratė Mitčelo kūdikystėje, tarsi jis būtų tik bjauri šiukšlė, sujaukusi jų idealius tvarkingus gyvenimus. Tuo metu ji nedaug težinojo apie nepageidaujamo Edvardo kūdikio likimą ir nieko nepadarė, kad jį pakeistų, todėl priėmė Mitčelo panieką kaip pagrįstai pelnytą. Tačiau ji negalėjo susitaikyti su mintimi, kad jis netrukus išvyks iš Čikagos. Norėjo, kad prieš išvykdamas Mitčelas susipažintų su ja ir suprastų, jog gali ja pasitikėti. Ji norėjo, kad prieš juos palikdamas pavadintų ją „teta Olivija“. Tik vienas „teta Olivija“, ir ji būtų patenkinta. Tačiau buvo dar kai kas, ko Olivija norėjo daug labiau, kai kas, ką ji turėjo gauti, kol dar ne per vėlu, – ji troško atleidimo.

Tačiau šią akimirką jai labiausiai rūpėjo, kad Sesilis, prisėlinęs jai iš už nugaros, neatplėštų durų į kabinetą ir nesusidarytų klaidingos nuomonės apie vaizdą jame. Užuoat įsiveržusi vidun ir taip privertusi Karoliną jaustis kalta, o Mitčelą be reikalo aiškintis, Olivija nusprendė įspėti juos apie savo pasirodymą. Taigi ji trinktelėjo lazdele į sunkias duris, apgraibomis ieškodama skląščio, tada dar ištiesė lazdele priešais save kaip akklasis ir įėjo į kabinetą, taukšėdama ir baksnodama į ažuolines grindis, įbedusi akis į senas lentas, tarsi jos galėtų neišlaikyti jos svorio.

– Gal jums reikia daugiau šviesos? – paklausė Mitčelas.

Olivija pakėlė galvą, tarsi nustebusi, jog čia kažkas yra, bet iš tiesų ją apstulbino ironija Mitčelo balse. Jis tebestovėjo priešais židinį kaip ir anksčiau, bet Karolina jau sėdėjo ant gretimos

kėdės. Olivijai suskaudo širdį išvydus tamsius ratilus po jos šviesiai rudomis akimis.

– Mano vargšele, – tarė ji uždėdama ranką ant auksinių Karolinos plaukų.

Karolina atlošė galvą ir priglaudė Olivijos ranką sau prie skruosto.

– Teta Olivija, – pasakė ji liūdnu balsu.

Olivija būtų pasilikusi su ja, tačiau pastebėjo, kad Mitčelas pasitraukė nuo židinio ir tingiai apžiūrinėja kabinete esančią portretų kolekciją. Didžiulis kambarys buvo tikra Vajatų šventovė, įvairaus dydžio irėmintais portretais buvo nukabinėtos visos sienos ir apkrauta židinio atbraila. Tai buvo pirmas Mitčelo atvirai rodomas ženklas, reiškiantis, kad jam nors kiek rūpi Vajatai – bent jau Olivija vylėsi, kad tai susidomėjimo požymis.

– Tai tavo prosenelis, – paaiškino ji, atsistojusi jam iš šono ir rodydama į paveikslą virš židinio. – Ar matai panašumą?

– Į ką? – sąmoningai pasišaipė jis.

– Į save, – atkakliai tęsė Olivija, bet jis metė į ją šaltą įspėjimą žvilgsnį – tokį panašų į tuos grėsmingus jo prosenelių žvilgsnius; tada įsikišo ranką į kišenę ir paėjo keletą žingsnių tolyn. Olivija atkreipė dėmesį į įspėjimą, tačiau akies kampučiu ir toliau stebėjo jį, tikėdamasi kitos galimybės pramušti ledinius šarvus, jei tik jis susidomėtų kitu portretu.

Sesilis visada versdavo žmones laukti – taip jis rodydavo savo viršenybę. Paprastai toks elgesys erzindavo Oliviją, bet šįkart ji tikėjosi, kad jis privers juos laukti visą valandą. Po kelių akimirku Mitčelas sustojo apžiūrėti kito portreto ir Olivija nuskubėjo prie jo; ji išsižiojo pamačiusi paveikslą, kurį jis išsirinko. Portrete buvo pavaizduota mergina, kukliai sėdinti ant sodo sūpynių.

Jie susitiko atogrąžų rojuje: Keitė Donovan ir Mitčelas Vajatas. Keitė – gražuolė restorano savininkė, visko pasiekusi savo jėgomis. Mitčelas Vajatas – charizmatiškas verslininkas, pasakiškai turtingos Vajatų šeimos palikuonis, įpratęs pasiimti tai, ko trokšta.

Egzotiškoje saloje Angilijoje jie pasineria į svaiginančių jausmų sūkurį. Tačiau vos užsimezgusi idilė netikėtai baigiasi. Mitčelas turi grįžti į Čikagą ir dalyvauti apklausoje – jis įtariamasis nužudęs savo netikrą brolių. Palikęs Keitę nė neatsisveikinęs jis priverčia ją suabejoti viskuo, ką spėjo apie jį sužinoti. Ar šis mįslingas vyras iš tiesų įvykdė žiaurų nusikaltimą?

Mitčelas taip pat jaučiasi išduotas. Kadaisė jį išdavė patys artimiausi jam žmonės – tėvas ir senelis. Dabar jį nuvylė moteris. Keitė jam patiko iš pirmo žvilgsnio. Manė sutikęs idealiai sau tinkančią merginą, su kuria net ryžtųsi susieti gyvenimą. Pasirodo, ji tebuvo tobulo keršto įrankis.

O gal jie abu tapo įnoringo likimo įkaitais?